

Leven in de Goddelijke Wil – Lage Landen

Pinksteren 2021

www.luisapiccarreta-goddelijkewil.org

PINKSTEREN

Wie leeft in de Goddelijke Wil is met de Heilige Drie-eenheid verbonden door drie draden van het zuiverste goud: de Macht van de Vader, de Wijsheid van de Zoon, de Liefde van de H. Geest. 'Hij bond me vast', schrijft Luisa, 'om elke beweging, hoe klein ook, onmogelijk te maken... Ik voelde me buiten mezelf opgenomen richting Hemel. Het leek of ik de hemelse Vader en de H. Geest ontmoette. En Jezus, die bij me was, ging tussen Hen in staan... Hij zei: "Dochter van Ons Eeuwig Willen, kniel neer voor de Verheven Majesteit en bied je aanbidding aan, je eerbetoon en lof in naam van allen..." (17, 2.10.1924)

Doen we dit ook, wij die vandaag leven, in een tijd waarin Vader, Zoon en H. Geest door o, zo velen, niet de plaats krijgen die Hen al eeuwen toekomt. Brengen we Hen ook eerherstel want hoe kreunt de Heilige Geest in alle sacramenten en hoeveel worden er zelfs niet meer toegediend... (en dit niet enkel door corona alleen).

UIT DEEL 18 (5.11.1925) VAN HET BOEK VAN DE HEMEL

Ik was op mijn gewone manier versmolten met het Heilige Goddelijke Willen. En terwijl ik zo goed als ik kon probeerde om Jezus met mijn beetje liefde te beantwoorden voor al wat Hij tijdens de Verlossing deed, zei mijn beminnelijke en zoete Liefde, Jezus, me in mijn innerlijk:

"Mijn dochter, kom met jouw rondzangen in Mijn Wil, **in alle sacramenten** die door Mij werden ingesteld. Daal in hun diepte neer om Mij jouw kleine liefdesuitwisseling te geven. O, hoeveel van Mijn verborgen tranen zal je er vinden, hoeveel bittere verzuchtingen, hoeveel gekreun van de Heilige Geest! Zijn kreunen gaat voort om Onze vele liefdesontgoochelingen. De sacramenten werden ingesteld om Mijn Leven op aarde te midden van Mijn kinderen verder te zetten. Maar ach, hoeveel verdriet! Dus voel Ik de behoefte aan jouw beetje liefde. Het zal gering zijn maar Mijn Wil zal het vergroten. Mijn Liefde verdraagt niet dat wie in Mijn Wil leeft zich niet met Mijn pijnen verenigt en Mij niet haar kleine liefdesuitwisseling geeft voor alles wat Ik deed en lijd. Daarom, Mijn dochter, **zie hoe Mijn Liefde in de sacramenten kreunt.**

Wanneer Ik een pasgeborene zie gedoopt worden, ween Ik van de pijn. Terwijl Ik door het **doopsel** zijn onschuld herstel, vind Ik immers Mijn kind terug. Ik geef hem de rechten van de Schepping weer die hij verloor. Ik glimlach naar hem met Liefde en voldoening. Ik doe de vijand van hem wegvlugten opdat hij niet langer recht over hem zou hebben, Ik vertrouw hem toe aan de Engelen en heel de Hemel viert feest voor hem. Maar meteen verandert Mijn glimlach in verdriet, het feest in rouw. Ik zie dat deze gedoopte een vijand van Mij zal zijn, een andere Adam en misschien wel een verloren ziel. O, hoe kreunt Mijn Liefde bij elk doopsel, vooral als men hieraan toevoegt dat de bedienaar die doopt het niet doet met respect, waardigheid en luister passend bij een sacrament dat de nieuwe wedergeboorte bevat. Ach, zo vaak hebben ze meer aandacht voor een bijkomstigheid en voor enig vertoon, dan voor het toedienen van het Sacrament. Mijn Liefde weet zich dus gekrenkt door wie doopt en door wie wordt gedoopt, en zucht met een onuitsprekelijk gekreun. Zou je Mij dan voor elk doopsel geen liefdesuitwisseling willen geven, een liefelijk gekerm, om Mijn droevig kreunen gezelschap te houden?

Ga nu door naar het vormselsacrament. Ach, hoeveel bittere verzuchtingen. Door het **Vormsel** herstel Ik zijn moed, geef Ik hem de verloren kracht terug en maak hem voor zijn vijanden en zijn passies onoverwinnelijk. Hij wordt toegelaten tot de strijders van Zijn Schepper. Zo kan hij actief zijn bij het verwerven van het hemelse Vaderland. De Heilige Geest geeft hem weer Zijn liefdeskus, deelt kwistig duizend strelingen uit en biedt Zich als Metgezel aan van zijn loopbaan. Maar zo vaak voelt Hij Zich beantwoord met een verraderskus, worden Zijn strelingen veracht, Zijn gezelschap vermeden. Hoeveel gekreun, hoeveel verzuchtingen om zijn terugkeer, hoeveel verborgen stemmen naar het hart van wie Hem vermijdt, tot aan het vermoeid zijn van spreken. Maar alles is tevergeefs. Wil jij daarom niet je liefdesuitwisseling geven, je liefhebbende kus, je gezelschap aan de Heilige Geest die kreunt om zoveel nalatigheid?

Maar houd niet op en blijf rondgaan. Je zult zo het beangstigend kreunen van de Heilige Geest horen in het **Sacrament van de Biecht**. Hoeveel ondankbaarheid, misbruik en heiligschennissen van de kant van wie het toedient en van de kant van wie het ontvangt. In dit Sacrament brengt Mijn Bloed zichzelf aan op de berouwvolle zondaar. Zo kan Het neerdalen in zijn ziel om hem te reinigen, mooi te maken, te genezen, te sterken en hem de verloren genade terug te geven, om in zijn handen de sleutels van de Hemel te leggen die de zonde van hem had weggerukt, en om op zijn voorhoofd de vredeskus van vergeving te plaatsen. Maar ach, hoeveel hartverscheurend gekreun bij het zien van zielen die dit Sacrament van Verzoening zonder spijt en puur uit gewoonte benaderen, haast als een uiting van het menselijke hart. Anderen gaan - het is erg om te zeggen - in plaats van om er voor hun ziel een leven te vinden van genade, om er dood te vinden en om hun passies uit te storten. Het Sacrament wordt dus tot een grap herleid, een goed gesprek. En Mijn Bloed, in plaats van te dienen als reiniging, daalt neer als vuur dat hen nog meer onvruchtbaar maakt. En zo weent Onze Liefde ontroostbaar in elke biecht en snikkend herhaalt Zij: 'Menselijke ondankbaarheid, hoe groot ben jij toch! Overal zoek je Mij te beledigen en terwijl Ik je Leven aanbied, verander jij dit Leven zelf in dood.' Zie dus, hoe Ons kreunen jouw liefdesuitwisseling verwacht in het Boetesacrament.

Laat jouw liefde hier niet stoppen. Doorloop alle tabernakels, iedere sacramentele Hostie. In elke Hostie zal je de Heilige Geest met een onbeschrijflijk verdriet horen kreunen. In het **Sacrament van de Eucharistie** ontvangen de zielen niet enkel hun eigen leven maar Mijn Leven zelf dat Zich aan hen geeft. De vrucht dus van dit Sacrament is het vormen van Mijn Leven in hen. En elke Communie helpt om Mijn Leven te doen groeien, te doen ontwikkelen zodat men kan zeggen: 'Ik ben een andere Christus.' Maar ach, hoe weinig maken er gebruik van. Meer nog, hoeveel keer kom Ik in harten die Mij de wapens doen vinden om Mij te verwonden en de tragedie van Mijn Passie te herhalen. En in plaats van, als de sacramentele bestanddelen zijn verteerd, er bij Mij op aan te dringen bij hen te blijven, word Ik nat van tranen gedwongen om weg te gaan, huilend over Mijn sacramenteel lot. En Ik vind niemand om Mijn wenen en Mijn droevig kreunen te bedaren. Indien je de sluiers van de Hostie die Mij bedekken kon scheuren, zou je Mij aantreffen badend in tranen, omdat Ik weet welk lot Mij te wachten staat bij het binnengaan in de harten.

Laat daarom jouw liefdesuitwisseling voor elke Hostie onafgebroken zijn, om Mijn huilen te kalmeren, en om het kreunen van de Heilige Geest minder pijnlijk te maken. Maar houd niet op, anders zullen Wij niet altijd samen te vinden zijn in Ons gekreun en in Onze geheime tranen. Wij zullen de leegte voelen van je liefdesuitwisseling.

Daal neer in het **Sacrament van de Priesterwijding**. Inderdaad, hier zal je Onze intiemste verborgen pijnen vinden, de bitterste tranen, het hartverscheurendste gekreun. De Priesterwijding brengt de mens op een verheven hoogte, tot een goddelijk teken. Hij wordt de repeter van Mijn Leven, de bedienaar van de Sacramenten, de onthuller van Mijn geheimen, Mijn Evangelie en de heiligste wetenschap, de vrede stichter tussen Hemel en aarde, de drager van Jezus naar zielen. Maar helaas, hoe vaak zien Wij in wie gewijd is, hoe hij een Judas voor Ons zal zijn, een overweldiger van het teken dat in hem was geprint. O, hoe kreunt de Heilige Geest als Hij in wie gewijd is ziet dat de heiligste dingen, het grootste teken tussen Hemel en aarde, van Hem is weggerukt. Hoeveel heiligschennissen! Elke akt van deze gewijde persoon, niet gedaan volgens het ingeprinte teken, zal een pijnkreet zijn, een bitter traan, een hartverscheurend gekreun. De Priesterwijding is het Sacrament dat alle andere Sacramenten samen bevat.

Daarom, indien wie gewijd is het teken dat hij ontving integer weet te bewaren, zal hij vrijwel alle andere Sacramenten in veiligheid stellen. Hij zal de verdediger en redder zijn van Jezus Zelf. Maar door dit niet in de gewijde persoon te zien, wordt Ons leed nog meer benadrukt, Ons gekreun nog aanhoudender en pijnlijker.

Laat daarom je liefdesuitwisseling vloeien in elke priesterlijke akt, om het liefdesgekreun van de Heilige Geest gezelschap te houden.

Verleen Ons het gehoor van jouw hart en luister naar Ons diep gekreun in het **huwelijks-sacrament**. Hoeveel wanorde is er daar niet! Het Huwelijk werd door Mij tot Sacrament verheven, om er een heilige verbintenis van te maken, het symbool van de Allerheiligste Drie-eenheid, de Goddelijke Liefde die Zij bevat. De liefde dus die in vader, moeder en kinderen moest heersen, de eendracht en vrede, moest tot symbool zijn van de hemelse Familie. Ik zou op aarde vele andere families hebben, lijkend op deze van de Schepper. Zij waren bestemd om de aarde te bevolken als vele aardse engelen, om ze dan terug te voeren om de hemelse regionen te bevolken. Maar ach, wat een gekreun bij het in het Huwelijk zien vormen van families van zondigheid, die de hel symboliseren met haat tweedracht, liefdeloosheid. Zij bevolken de aarde als vele opstandige engelen die zullen dienen om de hel te bevolken. De Heilige Geest kreunt met een doordringend gekerm in elk Huwelijk, bij het zien vormen van zoveel helse holen op aarde. Plaats daarom jouw liefdesuitwisseling op elk Huwelijk, op ieder schepsel dat het licht ziet. Op die manier zal jouw liefhebbend gekreun ons voortdurend gekreun minder pijnlijk maken.

Maar Ons kreunen is nog niet voorbij. Laat daarom jouw liefdesuitwisseling het bed van de stervenden bereiken, wanneer het **Sacrament van de Zieken** wordt toegediend. Maar ach, hoeveel gekreun, hoe veel verborgen tranen van Ons! Dit Sacrament heeft de kracht om de stervende zondaar tegen elke prijs in veiligheid te brengen. Het is de bevestiging van heiligheid voor wie goed en heilig is. Het is de laatste verbintenis, door zalving aangebracht, tussen het schepsel en God. Het is het zegel van de Hemel dat in de verlostte ziel wordt gedrukt. Het is het inprenten van de verdiensten van de Verlosser, om haar te verrijken, te zuiveren en mooier te maken. Het is de laatste penseelstreek die de Heilige Geest haar geeft om haar voor te bereiden om de aarde te verlaten en voor haar Schepper te verschijnen. Samengevat is het ziekensacrament het laatste tentoonstapen van Onze Liefde en het laatste bekleden van de ziel. Het is de ordening van alle goede werken. Daarom handelt het op een verbazende manier in wie leven in genade. Door de ziekenzalving wordt de ziel als bedekt met een hemelse dauw, die als in een adem haar passies tempert, haar gehechtheid aan de aarde en aan alles wat niet tot de Hemel behoort. Maar ach, hoeveel gekreun, hoeveel bittere tranen, hoeveel afkeer, hoeveel nalatigheden. Wat een groot verlies aan zielen. Hoe weinig heiligheid die moet bevestigd worden. Hoe schaars zijn de goede werken die moeten herschikt worden. O, indien allen Ons gekreun konden horen, Ons wenen bij het bed van de stervende in de akt van het toedienen van het ziekensacrament, zouden allen wenen van smart. Wil jij Ons dan niet jouw liefdesuitwisseling geven, elke keer dit Sacrament wordt toegediend, het laatste tentoonstapen van Onze Liefde voor het schepsel? Onze Wil verwacht jou overal om je liefdesuitwisseling te ontvangen en je aanwezigheid bij Ons gekreun en Onze verzuchtingen.”

Huis van de Goddelijke Wil
Varendriesstraat 30
B 9031 Drongen

In Gods Wil bidden wij MARIA, MOEDER VAN DE KERK (tijdens Vaticanum II zei Paulus VI dat ‘heel het christenvolk met deze allerzoetste naam voortaan aan de Moeder van God nog meer eerbewoond moet brengen’) **om onze priesters en bisschoppen bij te staan, opdat ze blijvend de sacramenten zouden toedienen en de gelovigen, opdat ze blijvend de sacramenten zouden ontvangen – maar zodanig dat in de Hemel niet langer hoeft te worden gekreund...**